

като сжс мантия. Снега беше студен, ала той беше облян сжс слжичеви лжчи и при това лесно можеше да се топи.

„Добре дошжл! Добре дошжл!“ запяха слжичевите лжчи.

Кокичето се издигна над снега. Лжчите го загалиха и зацелуваха, и то откри сжвсем своята главичка, бяла като сняг. Зарадвано, скромното цветенце почна да се покланя.

„Чудесно цвете! продължаваха да пеят лжчите. „Колко си приятно и нежно! Ти си пжрвото, ти си единственото пжрво цвете! Ти си нашето любимче! Ти си предвестник на пролетта, на нова гиздава пролет! Снеговете ще се разтопят. Студените ветрове ще се пржждосат. Тогава ние отново ще зацаруваме и цялата земя ще се раззелени. И след тебе ще дойдат другите пжстри цветя. Но сѐ пак ти си пжрвото цвете на земята!“

Зимна приказка.

— Кжде са, майко, днес тревите?

Кжде са чудните цветя?

— Под белий сняг те спят, завити,
И чакат, синко, пролетта.

— А птичките? Те спят ли, майко? —

Не чувам нийде техний глас!

— Далеч са, малкий мой Всезнайко —
Вжв топлий юг, далеч от нас.

— А тамо как ли пжк живеят?

Кажи: Да зная искам пак!

— Тогава знай: там дни светлеят
Кат наш'те лятошни — без сняг.

— Такива, майко, дни честити

Да бляснат искам в наший край!

— Тук скоро дѐ-щат, синко, дните,
Които искаш, но — потрай!

Алеко Петков.
